

καί πάτ και κιούτ μπαγάρωμα μετά μανίας τόσης
 ποῦ μόλις αἱ ἀκόλουθοι γλυτόνουν τῆς Ἀτόσσης.
 οἱ πάντες δὲ διὰ κλαυθμῶν και γόνων ἐπαράτων
 ὄσοιτοτοῖ ἐφώναζαν κρατοῦντες τὰ πλευρά των.
 Ἄλλὰ κί' ἐγὼ δὲν ἔγλυτωσα τοῦ ποιητοῦ τὸν κτύπον
 κί' ἐκεῖ ὅπου ἐφώναξα μετά τῶν ἐπιλοίων:
 «ὦ βράσκα πάτερ ἄκακε δυνάστα Δαριά»
 μοῦ ἔρχετ' ἕνας σφάλμαρος ὅτην μίαν παριάν,

καί πέντε πέντε, Περικλή, κατρακιδῶ τῆς σκάλας
 και φεύγω μετὰ τέσσερα γιά νά μή φάω κί' ἄλλαις.
 Βαλλήν ἀρχαίος, ἰσά, ὁ δέσποτα ἰσού,
 κί' ἔτσι ποῦ λές ἐπήγαγε κί' οἱ Πέρσαι τοῦ κακοῦ,
 και σάν νά μή τοῦς ἔφθασε τοῦ Σοφοκλή τὸ ξύλο
 μά ἤθελεν και δεύτερο νά φῆν ἀπ' τὸν Αἰσχύλο,
 και μετὰ γίδια και πλευρά ἐφύγαγε σπασμένα...
 Π. Ὅρες καμποιάσις χαστουκιάς, γαιδοῦρι, κί' ἀπό ἴμένα.

Δήμαρχοι χορτασμένοι
 και χαρτζηλικιωμένοι.

Ἄγαπητέ μου Δήμαρχε...
 Ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν
 ὅστων Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν.

Μετὰ λαμπρῶν παιάνων
 τὸ Ἄστυ ἐχαρέτιστα τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας,
 και ἤδη ἐπισκέπτομαι τὸν κραταιὸν Σουλτανὸν
 ὅπως ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας.

Ὅτῃ ἦτον δὲν θά θνηθῶ ποτὲ νά λησμονήσω
 τοὺς τόσους ἐξωραϊσμούς και τὴν ὑποδοχήν,
 μετὰ ἱερὰν συγκίνησιν θά στρέφω ὅσα ὀπίσω
 και ὅσα Ἀθήνας θά πετῶ μετὰ νουὴν και μετὰ ψυχὴν.

Δὲν λησμονῶ τὸν Δήμαρχον τῆς χώρας τῶν θαυμάτων
 κί' ἐκεῖνη τὴν πανήγυριν τῶν πυροτεχνημάτων.
 Μοῦ ἤρσαν οἱ πύραυλοι και ἡ βοή τοῦ κρότου,
 τὸ θαυμαστὸν πανόραμα τῆς αἴγλης τῆς χροσῆς,
 ἀλλὰ κί' οἱ ἀνεμόμυλοι ἐκείνου τοῦ Κισσάτου,
 ποῦ σάν κί' αὐτοῦς μοῦ φαίνεται γυρίζετε και σείε.

Ἐκεῖνα τὰ βεγγαλικά ὅστων δρόμων τὰγκωνάρι,
 ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα τῶν ἐξωραϊσμῶν,
 ἐκεῖνας ἡ κολοφωτιάζαις, ποῦ ἔβγαλεν φανάρια,
 ἀἰ δὲ αὐτὰ μοῦ ἤναψαν τὸν φιλελληνισμόν.
 Ἰδίως δὲ μοῦ ἤρσεν ἡ καθεμία μάνδρα
 κί' ὡς πρῶτον πυροτέχνημα ἐκείν' ἡ Σ α λ α μ ἄ ν δ ρ α.

'Ενθουσιάζθησαν πολλοί κ1' ἐκ τῶν τῆς συνοδείας
 μὲ τὰ ποικίλα χρώματα ἐκείνων τῶν πυρσῶν,
 λυποῦμαι ὁμως ἀληθῶς ἐξ ὀλης μου καρδίας
 διότι 'στὴν παράστασιν δὲν ἴμουν τῶν Περσῶν.

Αἰὸ εὐχαριστήσετε τοὺς Ἑλληνας εἰκότας,
 εἰπέτε δὲ 'στοὺς εὐγενεῖς κ1' εἰς ἑκατον Πληβείων
 ἀπὸ τοῦ λέγα πάντοτε Γεώργιος ὁ πρῶτος,
 πῶς θὰ τοὺς ἔχω θηλαθῆ καθ' ὄλον μου τὸν βίον.

Καὶ τώρα γιὰ τοὺς κόπους σας καὶ γιὰ τὴν Σ α λ α
 κ1' ὅσα λεπτὰ ἐκάθισαν κ1' ἐπῆγαν 'στὸν ἀέρα,
 τῶν Ἀθηναίων ἔξοχον σὰς ὀνομάζω ἄνδρα
 καὶ σὰς ἐμβάζω σήμερα καὶ ἄλλην ταμπακέρα.

'Ο Δήμαρχος τῶν Ἀθηῶν
 'στὸν Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν.

'Ω Ἀυτοκράτορ!...

Μὲ χαράν καὶ μ' ἐκπληξιν μεγάλην
 τὴν ταμπακέρα ἔλαβα, τῶν κόπων μου βραβείον,
 θερμῶς δὲ ἠχαρίστησα τοὺς Ἀθηναίους πάλιν
 καὶ εἶπα πῶς τοὺς ἔχετε καθ' ὄλον σας τὸν βίον.

Συγκατατάσσετε κ1' ἐμὲ εἰς τοὺς ἐξόχους ἄνδρας
 κ1' εὐνοϊκῶς ἐκφράζεσθε περὶ τῆς Σ α λ α μ ἄ ν δ ρ α ς.
 Θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ τῶν πυρῶν ἑσπέρα
 καὶ θὰ λαλήτε δι' αὐτὴν δι' ὄλου τοῦ καιροῦ σας,
 κ1' ἂν ἄλλοτ' εὐδοκήσετε νὰ ἔλθῃτ' ἐδῶ πέρα
 θὰ καύσωμεν καὶ μερικὰς Σαρανταποδαρούσας.

Οἱ μύλοι δὲ τοῦ Δὸν Κισσῶτ ἐν θαύμα ἦσαν νέον
 καὶ πᾶς τις τοὺς ἐξύμνησε ὁ γνοῦς Κισσῶτων νόον,
 τὸ δὲ Ταμίειον, Κάϊζερ, τοῦ Δήμου Ἀθηναίων
 γιὰ τούτους ἔγνε λοχνὸν καθῶς ὁ Ἀχαμνῶων.

'Ἄν δὲ κ1' ἐγὼ σὰς φαινῶμαι πῶς σάν κ1' αὐτοὺς γυρίζω
 μ' ἄρῃσι ὁμως κἀποτε πορφύραν νὰ μυρίζω.
 Καὶ ἦδη χαϊρετῶν Ὑμᾶς ἀπὸ χρυσοῦς αἰθέρας,
 κατὰφιλῶ δύο προσδοκῶν νὰ λάβω ταμπακέρας,
 καταφιλῶ τὰ κρόσπεδα πορφύρας λαμπροτάτης...
 Φιλιμῶν, ἦδη Δήμαρχος καὶ πόφην Δημοκρατίας.

—ο—ο—ο—

'Ο Ρωμὸς γνωστὸν σὰς κἀνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη
 'στὴν Νεάπολιν ἀπ' αὐτῶν, —κ1' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖσι
 μὲ ἔξοδοχέων Σύδη, —δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Καὶ δίλγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Μ' ὀλίγους στίχους μοναχὰ εἰδοποιοῦμεν δεῖ
 τοῦ Πρίγκηπος Σάξ-Μάινινγεν ἐβγήκε ἡ Γ α λ ὁ τ η,
 καὶ τρέβετε νὰ πάρετε ἀμέσως, συμπολιτῆ αι...
 εἰς τῆς Ἐ σ τ ἰ ε ς τὸ γνωστὸν Κατάστημα πωλεῖται

Οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου, παράφρασις καλὴ
 τοῦ Κάπα Σανθοπούλου γιὰ νὰ τὴν ὄσυν πολλοί.
 Ἐκδίδονται δαπάναις τοῦ Γιάκου τοῦ Νοτάρη
 κ1' ἄς τρέξῃ ὁ καθένας εἰς τοῦτον νὰ τοὺς πάρῃ.

'Αμμὲ τοῦ Ματαράγκα;... αὐτοὶ δὰ εἶναι κ1' εἶναι...
 αὐτοὺς τοὺς Πέρσας πρέπει νὰ πάρουν αἱ Ἀθῆναι.
 Παλοῦνται εἰς τὸν ἴδιον, ὁδὸς τοῦ Ἐδριπίδη,
 'στοῦ Βίλμεργ, 'στὴν Ἐ σ τ ἰ ε ν καὶ 'στοῦ Κωνσταντι-
 νίδη.

'Ο Σπύρος ὁ Μαρκέλος, λεβέντης ζηλευτός,
 ποῦ βουλευτὴς Ἀγίνης ὄπηξε καὶ αὐτός,
 τὴν Κοῦλιαν τοῦ Πετασίη ἠραβωνίσθη τώρα
 μὲ ἀρετὰς παντοίας καὶ μὲ χαρίτων δῶρα.
 'Ο δὲ Ρ ω μ η ὁ ς ἐκ μῆσης ἐπεύχεται καρδίας
 κ1' εἰς ταύτην κ1' εἰς ἐκείνον ζῶην χρυσῆς εὐδίας.

Καὶ τοῦ Σωτηροπούλου ἡ ἀνθηρὰ Ἐλένη,
 χαριστάτη κόρη, ξυπνὴ καὶ προκομμένη,
 ἑσχάτως ἐνυμφεύθη μὲ τὸν Δημήτηρ Σίτην,
 σωστὸν ὡς πρέπει ἄνδρα καὶ πρῶτο νοικοκύρη.
 Κ1' ἐχάρισαν οἱ φίλοι κ1' οἱ συγγενεῖς οἱ τόσοι
 κ1' εὐχῆθησαν ἡ μοῖρα λουλούδια νὰ τοὺς στρώσῃ.

Εἰς κύκλον ὀμηγύρεως στενωῶς συνδεμένης
 κ1' ὁ φίλος Προβελάνγιος ὁ καὶ Ἀριστομένης
 ἐστέφθη μὲ τὴν ἀγ' αὐν τοῦ Βλάχου Ἀγλαίαν,
 ἡ νόμφη δὲ μὲ τὸν γαμβρὸν 'στὰ σύννεφα ἐπέτα,
 καὶ ἴδωμεν χορευόντα φαιδῶς τὸν Ἠοσίαν,
 καὶ ὁ Ρ ω μ η ὁ ς ἀδάρατος τοὺς ἔρρανε κουφέτα.

Τὴν αἴριον 'στὸν Π α ρ ν α σ ὀ ν κρότο πολὺ θὰ κἀνῃ
 ἐν γλαφυρῶν ἀνάγνωσμα τοῦ φίλου Βαλαβάνη.

'Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορῖνης» τῆς καλῆς, —ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοτρόπος πολῆς.